Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж3-По1 2/25
10.12.2025. године
Б е о г р а д

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у трећем степену, у већу састављеном од судија Марка Јоцића, председника већа, Маје Илић, Весне Лукачевић, Драгослава Милановића и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војиновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљене АА и др,** због кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ и др, одлучујући о жалби бранилаца окривљене АА, адвоката Боривоја Боровића и адвоката Ирине Боровић, браниоца окривљене АА, адвоката Данила Шарића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Весне Голубовић, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Далибора Катанчевића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Оливера Глишића и Јоване Челановић и браниоца окривљеног ГГ, адвоката Александра Алексића, изјављених против пресуде Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.8/24 од 26.12.2024. године, након седнице већа одржане 09.12.2025. године, у присуству Јавног тужиоца за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљене АА и њених бранилаца, адвоката Димитрија Милошевића, који се по заменичком пуномоћју јавио за уредно обавештене адвоката Боривоја Боровића и Ирину Боровић и адвоката Данила Шарића, окривљеног ВВ и његових бранилаца, адвоката Далибора Катанчевића и Јоване Челановић, те присуству окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката Александра Алексића, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног ВВ, адвоката Оливера Глишића, након седнице већа одржане 10.12.2025. године, једногласно, донео је следеће

Р Е Ш Е Њ Е

Усвајањем жалби бранилаца окривљене АА, адвоката Боривоја Боровића и Ирине Боровић, браниоца окривљене АА, адвоката Данила Шарића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Весне Голубовић, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Далибора Катанчевића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Оливера Глишића и Јоване Челановић и браниоца окривљеног ГГ, адвоката Александра Алексића, **УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.8/24 од 26.12.2024. године и предмет се враћа Апелационом суду у Београду, Посебном одељењу за организовани криминал, на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.8/24 од 26.12.2024. године, усвајањем жалби јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал преиначена је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.151/21 од 28.12.2023. године, тако што су ставом I изреке окривљена АА и окривљени ББ оглашени кривима због извршења кривичних дела и то окривљена АА кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 06.10.2005. године), а окривљени ББ кривичног дела прање новца из лана 231 став 1 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 72/09 од 03.09.2009. године).

Суд је претходно окривљеној АА због извршеног кривичног дела утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, а затим јој узео као утврђену казну затвора из правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године, која је у овом делу потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.4/21 од 07.06.2021. године, због извршеног продуженог кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ, и то казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, у коју је урачунато време проведено у притвору почев од 18.03.2016. године, када је окривљена лишена слободе, по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кпп.По1.бр.9/16 од 19.03.2016. године, који се према окривљеној и рачуна од 18.03.2016. године, када је лишена слободе, па до 29.03.2016. године и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, те је даљом применом одредбе члана 60 КЗ окривљена АА осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца, у коју је урачунато време проведено у притвору и на новчану казну у износу од 500.000,00 динара, коју је обавезана да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Одлучено је да уколико окривљена не плати новчану казну у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, стим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. На основу одредбе члана 231 став 7 КЗ од окривљене АА је одузет новац у износу од 100.000 евра. На основу одредбе члана 264 став 1 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП окривљена АА је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадним решењем и плаћање судског паушала у износу од 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Окривљени ББ је овом пресудом осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Одлучено да уколико окривљени не плати новчану казну у овом року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, стим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. На основу одредбе члана 231 став 7 КЗ од окривљенод ББ је одузет стан број 31, ..., улаз 1, ... зграде ..., површине 151,84 м2. На основу одредбе члана 264 став 1 у вези одредбе члана 261 став 2 тачка 9

ЗКП окривљени ББ је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно првостепени посебним решењем и на плаћање трошкова судског паушала у износу од 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Ставом II изреке пресуде окривљени ВВ је оглашен кривим због извршења кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 06.10.2005. године), те му је суд за ово кривично дело претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године, а затим узео као утврђену казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју је урачунато време проведено у притвору почев од 18.03.2016. године, када је окривљени лишен слободе, по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.По1.бр.9/16 од 19.03.2016. године, који се према окривљеном рачуна од 18.03.2016. године, када је лишен слободе, па до 29.03.2016. године, када је притвор према њему укинут и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, коју је окривљени обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, стим да казне затвора не може бити дужа од 6 месеци, а на коју је окривљени ВВ оглашен кривим правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.4/21 од 07.06.2021. године, а због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, па је даљом применом одредбе члана 60 КЗ, окривљени ВВ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци, у коју је урачунато време проведено у притвору и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Одлучено је да уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, стим да казна затвора не може бити дужа од једне године. На основу одредбе члана 231 став 7 КЗ од окривљеног ВВ су одузете ствари које су уписане као неновчани капитал у ПД "..." д.о.о. са седиштем у ...., на адреси улица ..., у износу од 235.618,06 евра у стварима и 500 евра у готовом новцу, као и новац у износу од 82.637.429,00 динара који је уложио покојни ДД у предузеће у периоду од 20.06.2007. године до 09.04.2009. године. На основу одредбе члана 264 став 4 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП окривљени ВВ је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити првостепени суд посебним решењем и на плаћање судског паушала у износу од 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Ставом III изреке исте пресуде, окривљени ГГ је оглашен кривим због извршења кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 06.10.2005. године), те је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју је урачунато време проведено у притвору који је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.По1.бр.9/16 од 19.03.2016. године, који се према окривљеном рачуна од 18.03.2016. године, када је лишен слободе, па до 29.03.2016. године, када је притвор према њему укинут. На основу одредбе члана 231 став 7 КЗ од окривљеног ГГ је одузет новац у износу од 550.000 евра. На основу одредбе члана 264 став 1 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП окривљени ГГ је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка о

чијој висини ће првостепени суд одлучити накнадно посебним решењем и на плаћање судског паушала у износу од 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против ове пресуде благовремене жалбе су изјавили:

-браниоци окривљене АА, адвокати Боривоје Боровић и Ирина Боровић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, пресуду преиначи тако што ће окривљену АА ослободити оптужбе за извршење кривичног дела које јој се ставља на терет;

-бранилац окривљене АА, адвокат Данило Шарић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи пресуду, тако што ће окривљену ослободити оптужбе или усвоји жалбу, укине у целости побијану пресуду и отвори претрес како би правилно и законито утврдио све чињенице у корист окривљене;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Весна Голубовић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи пресуду, тако што ће окривљеног ослободити оптужбе;

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Далибор Катанчевић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду тако што ће окривљеног ВВ ослободити оптужбе за кривично дело за које се терети, а алтернативни предлог жалбе да пресуда буде укинута из разлога наведених у жалби и предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање, али потпуно измењеном већу;

-бранилац окривљеног ГГ, адвокат Александар Алексић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи пресуду, окривљеног слободи оптужбе или укине пресуду Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал и предмет врати првотепеном суду на поновни поступак и одлучивање;

-браниоци окривљеног ВВ, адвокати Оливер Глишић и Јована Челановић су у поднеску у суд примљеним 17.04.2025. године навели да се придружују жалби и жалбеним разлозима адвоката Далибора Катанчевића, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу против пресуде, преиначи пресуду у осуђујућем делу, окривљеног ВВ ослободи оптужбе за извршење кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ и изрекне ослобађајућу пресуду.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал је у поднеску Ктж.бр.41/25 - Кто.бр.83/17 од 24.06.2025. године изнео предлог да се одбију као неосноване жалбе бранилаца окривљеног ВВ, адвоката Далибора Катанчевића од 16.04.2025. године адвоката Оливера Глишића и адвоката Јоване Челановић од 17.04.2025. године, браниоца окривљеног ГГ, адвоката Александра М. Алексића од 22.04.2025. године, браниоца окривљеног ББ, адвоката Весне Голубовић од 24.04.2025.

године, браниоца окривљене АА, адвоката Боривоја и Ирине Боровић од 25.04.2025. године и адвоката Данила Шарића од 09.06.2025. године и потврди пресуда Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.8/24 од 26.12.2024. године.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је одржао седницу већа, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљене АА и њеног браниоца, адвоката Димитрија Милошевића, који се по заменичком пуномоћју јавио за уредно позване адвокате Боривоја Боровића и Ирину Боровић и присуству браниоца окривљене АА, адвоката Данила Шарића, присуству окривљеног ВВ и његових бранилаца, адвоката Далибора Катанчевића и адвоката Јоване Челановић, присуству окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката Александра Алексића, те одсуству уредно позваног браниоца окривљеног ВВ, адвоката Оливера Глишића, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, пресуду је испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога нашао:

- Жалбе су основане.

Према ставу овог већа, Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, основано је изјављеним жалбама бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, истакнуто да је ожалбена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је њена изрека противречна самој себи, датим разлозима, у образложењу пресуде постоји одсуство разлога о битним чињеницама, а дати разлози су нејасни, при чему о неким чињеницама које су предмет доказивања, постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о саржини исправа и самих тих исправа, а што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега правилност и законитост пресуде није могла бити испитана и она је нужно морала бити укинута.

Наиме, изреком ожалбене пресуде, другостепени суд је након одржаног претреса, усвајањем жалбе јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани кримиинал, преиначио ослобађајућу пресуда првостепеног суда, па су окривљени АА, ВВ и ГГ оглашени кривима због извршења кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године), а окривљени ББ кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 72/09 од 03.09.2009. године).

Одредбом члана 231 став 1 КЗ и то како закона који је важио у време извршења кривичног дела за које су окривљени АА, ВВ и ГГ, олашени кривима, тако и закона који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени ББ оглашен кривима, је прописано да ко изврши конверзију или пренос имовине, са знањем да та имовина *потиче од кривичног дела*, у намери да се прикрије или лажно прикаже незаконито порекло имовине, или прикрије и лажно прикаже чињеница о имовини, са знањем да та имовина *потиче од кривичног дела* или стекне, држи или користи имовину са знањем, у тренутку пријема, да та имовина *потиче од кривичног дела*,

казниће се казном затвора. Дакле, законодавац је одредбом члана 231 КЗ изричито прописао да је порекло имовине која може бити предмет извршења кривичног дела прање новца из члана 231 КЗ - извршено предикатно кривично дело, а на субјективном плану директан умишљај окривљеног, односно његово знање да имовина потиче од кривичног дела.

Ова инкриминација важила је све до 01.03.2018. године, када су ступиле на снагу Измене и допуне Кривичног законика ("Службеном гласнику Републике Србије" број 94/2016), када је кривично дело прање новца у члану 245 КЗ дефинисано на тај начин да кривично дело чини учинилац ко изврши конверзију или пренос имовине са знањем да та имовина потиче од *криминалне делатности.* Дакле, тек изменама из 2018. године, законодавац уводи појам "криминалне делатности" у правни поредак Републике Србије.

Постојање кривичног дела утврђује се из правноснажне пресуде кривичног суда јер се свако сматра невиним док другачије не буде утврђено правноснажном судском пресудом.

Према ставу овог већа Апелационог суд у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, основано је изјављеним жалбама бранилаца окривљених указано да у конкретном случају нема правноснажне пресуде којом је покојни ДД оглашен кривим због извршеног кривичног дела, већ из доказа у списима произлази да је против покојног ДД обустављен поступак јер је преминуо. Наиме, из доказа у списима, овереног превода са италијанског језика пресуде Основног суда у Милану, бр.10723-4 од 28.09.2011. године следи да је против окривљеног ДД у Републици Италији вођен кривични поступак у коме је донет закључак да се не поступа услед смрти извршиоца кривичног дела. У образложењу ове одлуке је наведено да је веће на рочишту примило к знању да је оптужени ДД преминуо у затвору 21.09.2011. године, као што произлаз из потврде лекара из затвора у Кому. Јавни тужилац и присутни адвокати су тражили да се донесе потврда о обустави поступка услед смрти извршиоца кривичног дела. Будући да је оцењено да не постоје претпоставке доказа елемената који оправдавају доношење ослобађајуће пресуде, у складу са чланом 129 ЗКП, на основу члана 150 КЗ и 469 ЗКП, је проглашено да се не поступа у односу на ДД за кривична дела за која се терети, услед смрти извршиоца кривичног дела.

Према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, постојање предикатног кривичног дела из кога потиче имовина која је предмет извршења кривичног дела прање новца из члана 231 КЗ-а, за које су окривљени оптужени, јесте конститутивни елемент кривичног дела за које се окривљени терете и стога је у време извршења кривичних дела било нужно постојање правноснажне пресуде суда која је једини доказ за утврђивање постојања кривичног дела. Следом реченог, основано је изјављеним жалбама бранилаца окривљених оспорена правилност закључка другостепеног суда да у случају кривичног дела прање новца, који је важио у време извршења кривичних дела за која се окривљени терете у овом кривичном поступку, је морала бити назначена кривична радња као извор из ког потиче имовина, али да то не значи постојање правноснажне пресуде којом се постојање предикатног кривичног дела утврђује.

Другостепени суд је закључак о томе да постојање правноснажне кривичне пресуде којом се утврђује постојање предикатног кривичног дела није нужно, у побијаној пресуди образложио позивом на ратификовану Варшавску конвенцију, којом је прописано да за постојање кривичног дела прање новца јесте неопходно да извршилац на субјективном плану зна да имовина потиче од извршења кривичног дела и то може бити било које кривично дело чијим извршењем се дошло до имовине која је предмет кривичног дела прање новца – предикатно кривично дело, при чему није потребно постојање правноснажне судске пресуде за то кривично дело, већ се та чињеница, као и свака друга, утврђује у поступку утврђивања битних елемената кривичног дела прање новца, при чему није потребно ни да је покренут кривични поступак за предикатно кривично дело, већ се може само за потребе конкретног случаја прања новца, утврђивати да имовина потиче од вршења кривичних дела.

Међутим, основано је изјављеним жалбама бранилаца окривљених указано да је Варшавска конвенција Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и финансирањем тероризма донета у Варшави 16. маја 2005. године, али да је проглашена Законом о потврђивању Конвенције Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и финансирању тероризма, који је код нас усвојен од стране Народне Скупштине Републике Србије 18.03.2009. године, а који закон је ступио на снагу 27.03.2009. године, те је основано истакнуто да је иста неприменљива у предметној кривично-правној ствари, имајући у виду временско важење кривичног законодавства из члана 5 КЗ-а, због чега су дати разлози нелогични, нејасни и недовољно аргументовани.

Као што је већ речено, постојање криминалне делатности, као блажег доказног стандарда, уместо постојања предикатног кривичног дела, Кривични закон Републике Србије, сходно препоруци Варшавске конвенције, инкорпорира у члан 245 КЗ-а, којом дефинише кривично дело прање новца, али који закон се примењује тек од 01.03.2018. године (“Службени гласник Републике Србије” 94/16), те је ова чињеница ирелеванта у предметној кривично-правној ствари, имајући у виду временско важење КЗ-а и одредбу члана 5 КЗ-а, којом је прописано да се на окривљеног примењује кривични закон који је важио у време извршења кривичног дела, односно касније закон тек ако је по учиниоца блажи.

Како је на изнети начин грубо повређено временско важење кривичног закона, а на који пропуст је основано указано изјављеним жалбама бранилаца окривљених, то је пресуда морала бити укинута и премет враћен другостепеном суду на поновано суђење.

Надаље, основано је изјављеним жалбама указано да из списа и пресуде број 24824/07 R.G.N.R. који је достављен по замолници Тужилаштва за организовани криминал од стране надлежног правосудног органа Републике Италије уз допис број 33.4.5.1648/16 VD од 24.03.2017. године, произлази да је од стране суда у Милану, канцеларија истражног судије, дана 03.02.2012. године донета пресуда против ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., који су у саизвршилаштву са ДД и другима поименце наведеним лицима, за које се поступак води одвојено, извршили кривично дело из члана 74 -1, 2 и 3 став Декрета Председника Републике број 309/90, како је измењено и интегрисано Законом број 49/2016, чланови 3 и 4 и Закона број 146/2006, зато што су се међусобно удружили у периоду од *октобра 2007. (истрага Washington)*

*до краја маја месеца 2009. годин*е, ради вршења кривичних дела наведених у члану 73 Декрета број 309/90.

Такође, Основни суд у Милану и то инокосни судија је донео поменуту пресуду бр.10723-4 од 28.09.2011. године којом је одлучено да се не поступа услед смрти извршиоца кривичног дела ДД који је преминуо у затвору 21.09.2011. године, а и у овој одлуци је наведено да је оптужени оптужен због кривичног дела извршеног у Милану од *октобра 2007. (истрага Washington) до краја маја месеца 2009. годин*е.

Дакле, из доказа у списима прибављеним путем међународне правне помоћи - цитиране пресуде која је донета против других лица саоптужених покојног ДД, те одлуком којом је обустављен поступак против окривљеног ДД услед наступања чињенице смрти, утврђује се да је ДД оптужен због извршења кривичног дела у периоду од октобра 2007. до маја 2009. године.

Међутим другостепени суд је након одржаног претреса изреком пресуде утврдио да је против окривљеног ДД у Републици Италији вођен кривични поступак због основане сумње да је извршио кривично дело у периоду од *почетка 2007. године до маја 2009. године*, а у образложењу побијане пресуде су као разлози за овакав закључак цитирани наводи образложења пресуде Основног суда у Милану из којих, према ставу другостепеног суда следи да је активност појединих окривљених којима се судило у Италији постојала раније, јер је у образложењу пресуде наведено да "докази који проглашавају постојање и френетичну оперативност у зони Милана у периоду од 2007. до 2009. године једног великог криминалног удружења које чине бројна лица са Балкана, које се бавило прометом огромних количина опојне дроге су евидентно такви да ниједна одбрана није довела у питање удружење...". Дакле, према ставу другостепног суда, из образложења пресуде Основог суда у Милану следи да је време извршења кривичног дела, односно удруживања окривљених период од 2007. до 2009. године, а да се време извршења кривичног дела из изреке пресуде – октобар 2007. до 2009. године, везује за индивидуалне радње окривљених у том удружењу у вези заплене дроге која је била предмет поступка, из чега следи да је време извршења предикатног кривичног дела окривљених у овом кривичном поступку, период од почетка 2007. до 2009. године.

Основано је изјављеним жалбама указано да се само из изреке пресуде којом је окривљени оглашен кривим, може утврдити време извршења кривичног дела и свако друго тумачење је произвољно и без утемељења у закону, а ово посебно у конкретном случају код чињенице да другостепени суд утврђује да из навода образложења италијанске пресуде следи да је активност "појединих" окривљених постојала раније.

Основано је изјављеним жалбама бранилаца окривљених указано на нелогичност датих разлога првостепеног суда о томе да је време извршења кривичног дела за које је окривљени ДД терећен другачије од онога како је то наведено у изреци осуђујуће пресуде донете против других лица, саоптужних ДД у истом кривичном поступку, те одлуци којом је обустављен поступак према окривљеном ДД. Нејасни су разлози пресуде другостепеног суда о томе да је окривљени ДД, према коме је услед смрти обустављен поступак, предузимао радње извршења кривичног дела и пре периода који је опредељен у изреци пресуде, будући да "организација и озбиљна

трговина наркотицима нужно изискује постојање одређених радњи које се тичу организације будуће трговине наркотика, те да се из доказа у списима достављених од стране италијанског суда може закључити да нико од окривљених у том поступку није оспоравао постојање удруживања у периоду од 2007. до 2009. године и да су радње управљање организацијом и прометом опојних дрога, за које је покојни ДД био осумњичен, морале бити предузете пре 2007. године, када су започете прве заплене опојне дроге за коју су осуђени неки од припадника." Према ставу овог већа Посебног одељења за организовани криминал Апелационог суда у Београду, без обзира на податке које докази у кривичном поступку пружају, окривљени се брани од оптужбе да је кривично дело извршио у времену како је то наведено у оптужници, а које је време извршења кривичног дела, одлучује суд изреком своје пресуде, након што оцени доказе прикупљене у кривичном поступку, а кретајући се у границама постављеним оптужењем.

Према налажењу овог већа Апелационог суда, Посебног одељења за организовани криминал, основано је изјављеним жалбама указано да је време извршења кривичног дела опредељено наводима изреке правноснажне пресуде италијанског суда и пресуде којом је кривични поступак против ДД обустављен, и не може се утврђивати из образложења пресуде јер суд након окончаног кривичног поступка није овлашћен да врши за потребе предметног кривичног поступка сопствену оцену изведених доказа и из навода образложења утврђује релеванте чињенице другачије од онога како су утврђене изреком правноснажне пресуде. У односу на оба кривична дела и за кривично дело удруживање и за кривично дело неовлашћена продаја опојне дроге јасно је из целокупних списа иностраног суда да је период извршења октобар 2007. до маја 2009. године, и кривично дело удруживање не може се сматрати да потиче у неко неодређено време пре времена које је као време извршења наведено у прибављеним списима, пресуди, оптужби и одлуци о обустави поступка.

Како је и на овај пропуст другостепеног суда основано указано изјављеним жалбама, то је ово био још један од разлога за укидање пресуде и враћање предмета на поновно суђење.

Надаље, основано је жалбом бранилаца окривљене АА указано да из доказа у списима неспорно следи да је већи део купопродајне цене за стан број 31 у ..., улаз 1 на шестом спрату зграде ..., површине 151,84 м2 окривљена АА исплатила још у 2006. години и то 12.035.960,00 динара, а преостали износ у 2007. години и то 715.680,00 динара, те је по коначној исплати и закључен и оверен уговор. Важно је истаћи и да је у жалбама бранилаца окривљених указано на исказ сведока ЂЂ дат у истрази 25.02.2016. године у коме је сведок навела да је са АА закључен предуговор о купопродаји 19.06.2006. године и да је плаћање цене кренуло по предуговору, с тим да је АА одмах уведена у посед стана, а време у коме се то догодило, сведок је определила на 2005. -2006. годину, истичући да је АА одмах изводила радове на уређењу стана што је довело и до разлике у квадратури стана у моменту закључења предуговора о купопрадаји, у односу на ону коју је стан имао приликом претходног промета (“...” и “...”), као и на уговор број 1621 од 23.08.2006. године, који је окривљена АА закључила са ... у вези са интернет услугом на адреси предметног стана, те признаницу како доказ о плаћеној услузи са истим датумом.

Међутим, из доказа у списима следи да окривљени ДД није оптужен због извршења кривичног дела у 2006. години или раније, као предикатног дела прање новца из члана 231 став 2 КЗ за које је окривљена АА, у овом поступку оптужена, то је основано изјављеним жалбама бранилаца окривљене АА, и браниоца окривљеног ББ, указано да за закључак суда о томе да је стан који је већим делом исплаћен још током 2006. године, купљен од новца које је покојни ДД прибавио извршењем кривичног дела за које му је у Италији касније суђено, нема јасаних и уверљивих разлога. Чак иако би се прихватио као правилан закучак другостепног суда да је окривљени ДД у Републици Италији извршио кривично дело у периоду од почетка 2007. године, код доказа о томе да је стан већинским делом исплаћен током 2006. године, дати разлози за закључак о томе да је тај новац "прљави новац" покојног ДД из кривичног дела учињеног у Републици Италији, нису логични и аргументовани. Према ставу овог већа Апелационог суда у Београд, Посебног одељења за организовани криминал, у време када је окривљена АА купила стан, у време када је плаћала цену, односно у времену које му претходи, покојни ДД није вршио кривична дела, односно о томе правноснажне пресуде као доказа.

Такође, изреком пресуде другостепени суд је на основу одредбе члана 231 став 7 КЗ од окривљене АА одузео новац у износу од 100.000 евра, а у разлозима пресуде на страни 20 пасус трећи је наведено да је то новац за који из доказа у списима јесте утврђено да је исти на руке окривљеној АА дао окривљени ГГ. Међутим, основано је жалбама бранилаца указано да окривљена АА није оглашена кривом због тога што је 100.000 евра "прљавог" новца узела од окривљеног ГГ, нити је изреком пресуде окривљени ГГ оглашен кривим због тога што је окривљеној АА предао 100.000 евра "прљавог", па следом реченог из изреке пресуде следи да предметних 100.000 евра није имовина за коју је изреком пресуде утврђено да је предмет извршења кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ, за које су окривљени АА и ГГ оглашени кривима, због чега је сама изрека пресуде нејасна и међусобно контрадикторна.

Надаље, окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 06.10.2005. године), који члан није ни имао став 7, а на основу одредбе става 7 члана 231 КЗ је од њен новац у износу од 100.000 евре одузет, због чега је и због цитираног пропуста, на који је основано указано изјављеним жалбама бранилаца окривљене АА, ожалбена пресуда морала бити укинута, при чему је иста повреда закона учињена и у односу на окривљене ВВ и ГГ.

Из навода изреке ожалбене пресуде следи да је предметни Уговор о купопродаји стана између окривљених АА и ББ, закључен дана 01.03.2010. године, када је оверен пред Првим основним судом у Београду под бројем I Ов.бр.21414/2010, а из доказа у списима следи да је за окривљеним ДД расписана потерница 08.11.2010. године, објављена је 15.11.2010. године, док из уверења Првог основаног суда у Београду Ку 6795/2011 од 24.02.2011. године следи да против окривљеног ДД у том мометну није била покренута истрага, нити је подигнута оптужница код Првог основаног суда у Београду и Вишег суда у Београду за било које кривично дело из наделжности тих судова, а следом чега је основано жалбом браниоца окривљеног ББ, указано на нејасност, неаргументованост и противречност разлога првостепеног суда у делу у коме

је на страни 20 пресуде наведено да се "у тренутку купопродаје водио кривични поступак против сада покојног ДД у Републици Србији", те наводима образложења са стране 21 и 22 пресуде о томе да је "За овај суд била релеванта чињеница да је предметни Уговор о купопродаји закључен након расписивања потернице за окривљеним ДД, дакле у време када није било спорно да се против окривљеног ДД води кривични поступак због извршења кривичних дела везаних за огромне количине наркотика".

Основано жалбом браниоца окривљеног ВВ адвоката Далибора Катанчевића истакнуто да је пресуда неразумљива и неизвршива и у делу у коме је одлучено о одузимању противправне имовинске користи од овог окривљеног. Наиме, Апелациони суд у Београду је ожалбеном пресудом од окривљеног ВВ на основу одредбе члана 231 став 7 ЗКП одузео ствари које су уписане као неновчани капитал у ПД "..." доо са седиштем у ... у износу од 235.618,06 евра у стварима и 500 евра у готовом новцу као и новац у износу од 82.637.429,00 динара који је уложио покојни ДД у предузеће у периоду од 20.06.2007. до 09.04.2009. године, из чега следи да је од физичког лица одузета имовина правног лица, односно од окривљеног ВВ, као физичког лица, је одузета имовина Предузећа "..." доо. При том, одузет је неновчани капитал од 235.618,06 евра у стварима, без прецизирања о којим стварима је реч, па је ово још један у низу пропуста другостепеног суда на који је основано указано жалбом браниоца окривљеног ВВ, будући да је правилно истакнуто да је нејасно како би се оваква пресуда у случају правноснажности извршила, обзиром на то да је износ вредности ствари означен у децималама.

У жалби браниоца окривљеног ВВ, адвоката Далибора Катанчевића је основано истакнуто и да је у предметном кривичном поступку извршено вештачење од стране судског вештака Станимирке Свичевић из ког следи да је окривљени ВВ имао законитих прихода и више него што му је било неопходно за куповину удела, али да у ожалбеној пресуди суд овај налаз потпуно игнорише, односно не цени га нити се изјашњава о њему – као да не постоји. Суд је у обавези да са једнаком пажњом цени све доказе, како оне који терете окривљеног тако и оне које му иду у прилог, а како је у жалби истакнуто да из налаза и мишљења судског вештака Станимирке Свичевић, које вештечење је одређено по наредби суда, следи да је окривљени ВВ имао довољно законитих прихода, што је у директној супротности са закључком другостепеног суда о томе да из доказа у списима следи да окривљени ВВ није имао довољно законитих прихода, то у пресуди постоји одсуство разлога о битним чињеницама, због чега њена правилност и законитост није могла бити испитана.

Основано је изјављеном жалбом браниоца окривљеног ГГ, адвоката Александра Алексића указано да је оптужницом ТОК Кто.83/17 од 07.маја 2018. године окривљеном ГГ стављено на терет да је прикрио чињеницу о имовини и стекао имовину готов новац у износу од 650.000 евра, а изреком пресуде је оглашен кривим због тога што је од септембра 2009. до марта 2010. године ... извршио конверзију имовине – новца у готовини у износу од 650.000 евра које је примио од сада покојног ДД знајући да потиче од кривичног дела у право својине на непокретности у намери да прикрије незаконито порекло тог новца, а чиме је повређен идентитет оптужбе, при чему је суд у разлозима пресуде пропустио да да било какве разлоге за овакво чињенично закључивање, односно разлику између изреке пресуде и навода оптужбе

којом је окривљени ГГ оптужен, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП јер у пресуди постоји одсуство разлога о битним чињеницама – радњи извршења кривичног дела за које је окривљени оптужницом оптужен и радњи за коју је изреком пресуде оглашен кривим.

Надаље, основано је изјављеном жалбом овог браниоца указано да је пуномоћјем које је оверено код нотара ... дана 18.01.2010. године у Сарајеву под Опу-Ов 61/10 окривљени ДД овластио ЕЕ да у његово име може предузети таксативно набрајане правне и друге радње и то заступати пуномоћника у поступцима пред Општинском управом Општине Чајетина ради потврде урбанистичких пројеката пројеката парцелизације и препарцелизације и других пројеката, доношење решења о одобрењу изградње и решења о употребној дозволи за објекте или делове објекта у односу на које је легитимисан као инвеститор, да у смислу напред предузетих радњи може закључивати и потписивати и пред надлежним судом оверавати уговоре са Општином Чајетина уместо пуномоћника приступати по позивима надлежних органа Општинске управе Чајетина, у име пуномоћника може вршити уплате и исплате по закљученим споразумима и уговорима (цена комуналног опремања накнаде таксе и друге обавезе по одлукама служби општинске управе) у име пуномоћника примати сва писмена (одлуке, решења, закључке, позиве за странку и друго) као и да на примљене одлуке може изјављивати приговоре, жалбе и друге правне лекове, и у свему осталом у целости у свим предметима и поступцима може заступати правне и друге интересе пуномоћника, из чега следи да је у наведеном пуномоћју реч о заступању пуномоћника сада покојног ДД од стране ЕЕ пред Општином Чајетина у поступцима у којима је исти легитимисан као инвеститор, те да закључак суда са стане 37 пасус трећи ожалбене пресуде о томе да је овим пуномоћјем покојни ДД овластио окривљеног ЕЕ да у његово име и за његов рачун управља свим објектима и предузима друге правне радње, нема упориште у доказима, односно у пресуди постоји противречност између онога што се наводи о садржини исправа и саме садржине исправа конкретно пуномоћја пуномоћника покојног ДД којим је овластио ЕЕ, због чега како је то основано изјављеном жалбом указано пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Коначно, према ставу овог већа Посебног одељења за организовани криминал Апелационог суда у Београду, основано је изјављеним жалбама браниоца окривљених указано да би имовина могла бити предмет кривичног дела прање новца, condicio sine qua non јесте да имовина потиче од кривичног дела, те се на субјективном плану захтева умишљај окривљеног, као облик кривице, и да у обзир долази само директан умишљај јер закон изричито захтева код свих група радњи извршења кривичног дела да су предузете *са знањем да имовина потиче од кривичног дела.*

Оптужницом, а затим и изреком ожалбене пресуде окривљена АА и окривљени ББ су оглашени кривима што су у периоду од 01.01.2007. до 01.03.2010. године и то окривљена АА - користила и извршила конверзију имовине и то готовог новца који прелази 1.500.000,00 динара у право својине на непокретностима те извршила пренос имовине знајући у тренутку пријема да тај готов новац потиче од кривичног дела за који постоји основана сумња да га је њен супруг извршио у Републици Италији, у намери да прикрије незаконито порекло имовине, а окривљени ББ дана 01.03.2010. године, извршио пренос ове имовине у намери да прикрије незаконито порекло

имовине и чињеницу о имовини, да се окривљена АА прикрије као стварни власник имовине која потиче од кривичног дела како би се спречило могуће одузимање имовине која потиче од кривичног дела, на тај начин што је са АА закључио фиктивни уговор о купопродаји којим је само формално пренета имовина на стану; окривљени ВВ је оглашен кривим због тога што је у периоду од 27.02.2009. до 11.02.2010. године извршио на своје име пренос имовине са сада покојног ДД – власништво на уделу од 100% Привредног друштва "..." доо са знањем да та имовина потиче од кривичног дела, а у намери да се прикрије незаконито порекло имовине те је исту држао и користио са знањем у тренутку пријема да је имовина – капитал привредног друштва купљена готовим новцем које потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да га је покојни ДД извршио у Републици Италији. Дакле, другостепени суд је утврдио да је 27.02.2009. године покојни ДД пренео уз накнаду на окривљеног ВВ 31% удела у друштву, а 02.02.2010. године преосталих 69 удела у привредном друштву; док је окривљени ГГ оглашен кривим због тога што је у периоду од септембра 2009. до марта 2010. године... извршио конверзију имовине – новца у готовини у износу од 650.000 евра, који је примио од сада покојног ДД, знајући да потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да је покојни ДД извршио у Републици Италији, у право својине на непокретностима, у намери да се прикрије незаконито порекло тог новца и прикрије да је покојни ДД тим новцем стекао својину на непокретностима.

Међутим, из доказа у списима следи да је тек 08.11.2010. године расписана потерница за ДД, а 15.11.2010. године потерница је објављена. Такође 24.02.2011. године издато је уверење да су у Републици Србији никакав кривични поступак не води против окривљеног ДД.

Дакле, код овакве хронологије доказа, према ставу овог суда, другостепени суд је за закључак о томе да су окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ, знали да предметна имовина потиче од кривичног дела ДД, односно да су кривично дело извршили са директним умишљајем као обликом кривице, морао дати јасније, детаљније, аргументованије разлоге, будући да у време када су окривљени оглашени кривима да су извршили конверзију имовине, односно пренос имовине на своје име, није било расписане потернице нити било којих доказа који указују на то да је ДД окривљен у кривичном поступку због основане сумње да је извршио било које кривично дело, а како то није учињено, у пресуди постоји одуство разлога и о овим битним чињеницам, због чега њена правилност и законитост није могла бити испитана.

Следом свега реченог, ожалбена пресуда је морала бити укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење који ће у поновљеном поступку полазећи од навода из овог решења отклонити начињене нејасноће и противречности, правилним извођењем и правилном оценом свих изведених доказа ће утврдити чињенично стање, а затим ће донети пресуду за коју ће дати јасне и аргументоване разлоге који ће овај суд моћи да прихвати.

Следом свега реченог Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 458 ЗКП.

Саветник **Председник већа-судија**
Јелена Каличанин Војновић, с.р. **Марко Јоцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић